

Arrest

nr. 246 636 van 22 december 2020
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X
X
2. X
handelend als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, en X, die enkel handelt als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 4 augustus 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 4 april 2018 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde op 12 maart 2019 dit verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond voor de heer M. R., eerste verzoeker, en niet-ontvankelijk voor mevrouw V. V., moeder van de overige verzoekers, die in eigen naam geen partij is in huidig geschil. Zij tekenden hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arresten met nrs. 224 941 en 224 942 van 14 augustus 2019 deze beroepen verwierp.

De eerste verzoeker, alsook mevrouw V. V., moeder van de minderjarige verzoekers, dienden voor hun minderjarige kinderen op 5 april 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen conform artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister verklaarde deze aanvraag, in naam van de kinderen, onontvankelijk bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Het beroep dat verzoekers aantekenden tegen deze beslissing leidt tot de nietigverklaring, zoals uitgesproken bij arrest van de Raad met nr. 246 634 op 22 december 2020.

Verzoekers werden op 9 juli 2020, onder een bijlage 13quinquies, bevolen om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing met de volgende redengeving:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten, naam M. voornaam : R. geboortedatum : 18.07.1995 geboorteplaats : Antwerpen nationaliteit : Bosnië en Herzegovina + 2 kinderen: M., A.(...); M., E. (...) het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. REDEN VAN DE BESLISSING : Op 12/03/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 14/08/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1 van de wet van 15 december 1980. (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend Aangezien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

“(…)”

Mevrouw V. V., samen met haar dochter, kreeg ook een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13quinquies op 9 juli 2020.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij legt een nota met opmerkingen neer, maar geen administratief dossier.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van:

“ARTIKEL 8 EVRM - SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN - SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EERSTE ONDERDEEL”

Het eerste middel licht toe:

“1. Door verzoekers werd op 5 april 2019 - zowel voor de ouders als minderjarige kinderen van het gezin - een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend via de gemeente. Op 23 juni 2020 werd een beslissing genomen voor de ouders waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van de verzoekende partij als niet-ontvankelijk werd afgewezen (een bijlage 42). Er werd derhalve geen inhoudelijk onderzoek gevoerd naar de aanvraag. Als motivering wordt gesteld dat de retributie niet heeft betaald (ondanks de verkregen rechtsbijstand). Door de verzoekende partij werd een vordering tot schorsing en nietigverklaring ingediend tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voorde minderjarige kinderen zou op 23 juni 2020 een beslissing zijn genomen waarbij de aanvraag onontvankelijk zou zijn afgewezen. Tegen deze beslissingen werd een beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht na de beslissing over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie naar analogie: RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014). TWEEDE ONDERDEEL 2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij tevens rekening te houden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM. Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486). 3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling moet worden beoordeeld. De bestreden beslissing 9 juli 2020 omvat echter op geen enkele manier een motivering inzake de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. De verzoekende partij behoort tot een gezin (moeder en vader) met drie minderjarige kinderen (zoals blijkt uit het administratief dossier). De vader van het gezin, de heer M. R., is geboren op 18.07.1995 te Antwerpen. Hij heeft de nationaliteit van Bosnië en Herzegovina. Hij heeft, ondanks dat hij geboren is in Antwerpen, geen legaal verblijfsrecht in België. De moeder van het gezin, mevrouw V. V., is geboren op 01.08.1993 te Ancona. Haar nationaliteit werd nooit vastgesteld. Er bestaat een indicatie dat zij, theoretisch gezien, de Servische nationaliteit zou kunnen bekomen. Beide ouders bezitten derhalve een verschillende nationaliteit, waardoor het gezin uit elkaar dreigt te worden gerukt indien zij het land moeten verlaten en dienen terug te keren naar het land waarvan zij (desgevallend theoretisch) de nationaliteit bezitten. Het gezin bestaat bovendien uit drie minderjarige kinderen, waardoor met de primaire (hogere) belangen van de minderjarigen moet worden rekening gehouden. Dit geldt in het bijzonder omdat de kinderen werden geboren in België (met uitzondering van A.: geboren op 28 december 2013 te Oberkirch) en hier steeds hebben verbleven. M. E., werd geboren op 21 maart 2015 te Brasschaat. Zijn broertje, M. A., werd geboren op 28 december 2013 te Oberkirch

(Duitsland). De jongste telg van het gezin, M. M., werd geboren op 4 december 2018 te Lier. De ouders van de minderjarige kinderen - evenals de minderjarige kinderen zelf - spreken, door hun langdurig verblijf in België, zéér goed Nederlands. Verzoekers hebben alhier hun sociaal netwerk en zijn alhier geïntegreerd. Hierdoor kunnen zij zich beroepen op een sociale band met België overeenkomstig artikel 8 EVRM. De verzoekende partij verwijst ter ondersteuning hiervan naar de elementen die gekend zijn in het administratief dossier ingevolge de aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 5 april 2019 (zowel in hoofde van de ouders als de minderjarige kinderen). De verwerende partij is derhalve op de hoogte van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Niettemin blijkt op geen enkele manier dat met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Hierdoor wordt de formele motiveringsverplichting geschonden. De verwerende partij schendt de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. 4. De verzoekende partij merkt bovendien op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf bovendien niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij de verzoekende partij het grondgebied moet verlaten binnen de dertig dagen) is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Op 23 juni 2020 werd bovendien een beslissing genomen voor de ouders van het gezin waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van de verzoekende partij als niet-ontvankelijk werd afgewezen (een bijlage 42). Er werd derhalve geen inhoudelijk onderzoek gevoerd naar de aanvraag.”

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van:

“ARTIKEL 3 EVRM SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN - SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL”

Het tweede middel licht toe:

“EERSTE ONDERDEEL 1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183). 2. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Servië). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet: "5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf 6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt; 7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering,

namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De bestreden beslissing lijkt te stellen dat de verzoekende partij dient terug te keren naar Bosnië en Herzegovina ("nationaliteit: Bosnië en Herzegovina") en dit binnen een termijn van dertig dagen ("binnen 6 (zes) dagen"). 3. De verzoekende partij wijst op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid- 19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in de coronacrisis (9 juli 2020). Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten beperkt op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder. 4. Ondergeschiedt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden. Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid, dan wel zeer grote moeilijkheid voor de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is het gegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum. Over de gevolgen van de coronacrisis wordt met geen woord gerept, terwijl dit een onmiddellijke impact heeft op de terugkeerverplichting (zoals hierboven uiteengezet). De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

3.2. De verwerende partij merkt hieromtrent op in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM, van de artikelen 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 t/m 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel betoogt zij dat er geen inhoudelijk onderzoek gevoerd werd naar de aanvraag 9bis van de ouders die onder een bijlage 42 als niet-ontvankelijk werd afgewezen.

In een tweede onderdeel betoogt zij dat de bestreden beslissing op geen enkele manier een motivering inzake haar persoonlijke situatie omvat. Zij verwijst hierbij naar de verschillende nationaliteit van de ouders, hun langdurig verblijf in België, het er hebben van een sociaal netwerk, het Nederlands spreken, en hun integratie.

In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 t/m 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden dient te worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. De bestreden beslissing houdt een terugkeerverplichting waarbij rekening gehouden moet worden met de gezondheidstoestand. Zij verwijst hierbij naar de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus waardoor het voor haar onmogelijk is om het grondgebied te verlaten.

Beide middelen zullen gezamenlijk behandeld worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden, het Bestuur een evaluatie conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft doorgevoerd. Deze evaluatienota, in het administratief dossier aanwezig, luidt als volgt:

"In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen

afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

□ Hoger belang van het kind : Betrokkene verblijft in België met zijn drie minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de beide ouders te blijven en mee gevolgd te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

□ Gezins- en familielevens : Betrokkene verblijft in België met zijn partner en hun drie minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg kan de gezinskern behouden blijven. Betrokkene (en twee minderjarige kinderen: A. en E.) genieten de nationaliteit van Bosnië-Herzegovina, de partner en het jongste minderjarige kind (M. A.) zijn daarentegen Servische staatsburgers. Het CGVS is van oordeel dat nergens uit blijkt dat de partner (en het jongste kind) van betrokkene zich niet samen met betrokkene en de twee andere minderjarige kinderen in Bosnië-Herzegovina kunnen vestigen op voorwaarde dat ze de nodige administratieve stappen ondernemen om een verblijfsvergunning te verkrijgen. Het kan dus redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich allen kunnen vestigen in Bosnië-Herzegovina en dat bijgevolg de gezinskern kan behouden worden. Betrokkene verklaarde eerder dat zijn ouders in België verblijven, net als drie zussen, maar zij behoren allen niet tot de gezinskern van betrokkene.

□ Gezondheidstoestand : Op heden is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou moeten blijken dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

□ Betrokkene diende een aanvraag 9bis in, die negatief afgesloten werd.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen belangenafweging conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd gemaakt.

Zij blijft eveneens in gebreke aan te tonen met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet en op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van diezelfde wet werd vastgesteld dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, m.n. een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op de ongegrondheidsbeslissing van de CGVS conform artikel 57/6/1 §2, van de Vreemdelingenwet en op het beroep tegen deze beslissing dat door de Raad op verworpen werd op 14.08.2019.

De bestreden beslissing is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus waarbij het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond werd bevonden.

Verzoekende partij toont verder met zijn middel niet aan in welke mate artikel 3 EVRM geschonden zou zijn.

De bestreden beslissing verplicht verzoekende partij geenszins terug te keren naar haar land van herkomst, doch houdt enkel de verplichting in tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. RvS nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. RvS 1994, z.p.).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf het slachtoffer zou worden van een in artikel 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar persoonlijke situatie. Er dient verder te worden benadrukt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming door de CGVS geweigerd werd en bevestigd door de Raad.

Verzoekende partij kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Er dient verder opgemerkt te worden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht inhoudt. Het volstaat dat het Bestuur, alvorens de bestreden beslissing te nemen, dit impliciet rekening gehouden heeft met de elementen van artikel 74/13. Verzoekende partij toont niet aan dat het Bestuur hieraan verzaakt zou hebben.

Een schending van de door verzoekende partij aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar zij thans verwijst naar de federale maatregelen inzake de coronacrisis dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij thans niet aantoonbaar bij terugkeer naar haar land van herkomst een schending van artikel 3 EVRM te ondergaan. De Covid-19 pandemie treft de gehele wereld. De thans genomen veiligheidsmaatregelen binnen het kader van die crisis zijn tijdelijke maatregelen die niet tot gevolg hebben dat de bestreden beslissing niet wettig zou zijn en aldus zou moeten vernietigd worden. Het tegendeel wordt alvast geenszins aangetoond door verzoekende partij, die eveneens in gebreke blijft aan te tonen dat de Servische en/of de Bosnische regering de coronacrisis niet onder controle zou hebben noch dat Servië en/of Bosnië de gezondheids crisis niet de baas kan. Zij maakt niet met een begin van bewijs aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Albanië, als gevolg van de Covid-19 crisis, concrete problemen zal ondervinden, noch dat dit een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken. 7

Een schending van de door hem aangehaalde rechtsbeginselen en bepalingen wordt niet aangetoond. Beide middelen zijn niet ernstig.”

3.3. Uit beide middelen, die elkaar deels overlappen, blijkt dat verzoekers onder meer de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers menen dat hun situatie niet individueel werd onderzocht, dat een motivatie aangaande de persoonlijke situatie ontbreekt en niet afdoende rekening is gehouden met het ganse gezin, zijnde de ouders en drie kinderen. Zij wijzen op de sociale band die zij met België hebben en naar de gegevens die zij kenbaar maakten in het kader van de aanvraag die zich steunt op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, maar die, wat de ouders betreft, niet werd onderzocht. Eerste verzoeker wijst erop dat de aanvraag, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gedaan in eigen naam en deze van zijn echtgenote, niet is onderzocht omdat deze als niet-ontvankelijk werd afgewezen.

Zoals verzoekers stellen, werd beroep aangetekend door eerste verzoeker tegen deze beslissingen, gekend bij de Raad onder de rolnummers RvV 250 566 en RvV 250 569. In deze zaken richtte de Dienst Vreemdelingenzaken aan de Raad een brief van 14 september 2020 met de volgende inhoud:

“(…)

Rolnummer: 250 569 + 250 566

Mevrouw de hoofdgriffier,

Refererend naar het verzoekschrift van 14.08.2020 in bijlage, wens ik u op de hoogte te stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken besloten heeft om de beslissing bijlage 42 d.d. 23.06.2020 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de in referentie aangeduide zaak in te trekken.

Gelieve hierbij de kopie(ën) van de rechtvaardigende stukken te vinden.

Ik blijf bovendien te uwer beschikking om elke bijkomende inlichting te verstrekken.

(…)”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt het bestuur een onderzoeksplicht op maar geen motiveringsplicht. De verwerende partij citeert in haar nota met opmerkingen een evaluatienota van ongekende datum, in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan niet kan nagegaan worden of deze overeenstemt met de nota in het administratief dossier, nu geen administratief dossier werd overgemaakt.

Verzoekers wijzen op de aangehaalde elementen in het kader van de aanvraag van eerste verzoeker en zijn vrouw, maar over deze informatie beschikt de Raad niet. De Raad is onwetend over de gegevens die verzoekers hebben aangehaald voor het nemen van de bestreden beslissing.

De verwerende partij heeft geen administratief dossier ter beschikking gesteld van de Raad. Bijgevolg kan noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier afgeleid worden waarop de oordeelsvorming van de gemachtigde is gegrond.

Ter terechtzitting hierop gewezen, bevestigt de verwerende partij dit gegeven. De verwerende partij bevestigt dat geen administratief dossier werd neergelegd en dat bijgevolg de Raad, noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier zijn wettigheidscontrole niet kan uitvoeren.

Er kan niet afgeleid worden waarop de oordeelsvorming van de gemachtigde is gegrond.

Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Dit gegeven leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van de middelen behoeven geen verdere bespreking.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN